

gør, nemlig bestemt og klart at udtale, at saaledes som disse Love ere med Hensyn til de indre kjøbenhavnske Skatteforhold, Forholdene tage i Kjøbenhavn inden for vort eget Omraade, saa bør disse Love ikke vedtages, saa kunne de ikke vedtages, og saa ville de ikke blive vedtagne. Jeg skal stræbe kortelig at begrunde dette. Det er, som bekendt, et Hovedpunkt i den kjøbenhavnske Side af dette Landstingets Skattekompleks, at man afskaffer Bygningsafgiften til Staten, hvis Beløb jo vel omtrent er en 1,400,000 Kr. Det er jo noget, som kjøbenhavnske Grundejere paa Forhaand ville blive særdeles glade over, men samtidig dermed indfører man jo en ny Skat paa kjøbenhavnske Ejendomme af 1,2 promille af deres Værdi; den samme Ejendomsskala foreslaas indført for det øvrige Lands Vedkommende, hvilken antages at ville indbringe en 8—900,000 Kr. For at Grundejerne ikke skulle blive alt for glade, indfører man en kommunal Ejendomsskyld, hvis Størrelse er beregnet til at udgøre Forskellen mellem Bygningsafgiftens nuværende Størrelse og den ny Ejendomsskyld til Staten. Saaledes ville altsaa de kjøbenhavnske Grundejere som Helhed komme til at staa: de ville som Helhed faa akkurat den samme Skat, som de havde i Forvejen. Hvis jeg var i Besiddelse af det ærede Medlem for Vestervig (Andersens) lune jyske Hygge, vilde det jo ligge nær med en vis bred Gemytlighed at tale om, hvor løjerlige Menneskenes Børn dog kunne være, at de saaledes kunne finde Fornøjelse i at flytte om paa Skatterne, snart til den ene Side og snart til den anden Side, naar Resultatet dog for Skatteyderne bliver det samme, som det var forud. Jeg vilde efter berømte Forbilleder ogsaa skiftevis springe fra Forholdet mellem Skatteyderne og Staten til Forholdet mellem Skatteyderne og Kommunen og mellem Kommunen og Staten, og ved at lege med Millioner, med Snese Millioner, med Hundreder af Millioner, efterhaanden frembringe et Indtryk af, at dette med disse Skattelove er egentlig en saare vanskelig Ting, som meget, meget kloge Folk bør give sig af med, ja maaske egentlig talt kun een eneste særdeles klog Mand give sig af med. Men sligt ligger ganske ikke for min Stemme, jeg er meget mere prosaisk end som saa. Som Kjøbenhavns Kommunes Repræsentant kan jeg ikke sige andet, end at, hvis Landstinget havde ladet sig nøje med at tage Bygningsafgiften, saaledes som den nu en Gang er, og dele den i tre Stykker, af hvilke Staten beholdt de

to Stykker, og Kjøbenhavns Kommune fik det tredje Stykke, ja, saa vilde jeg sige, saa vilde vi i Grunden være ganske godt fornøjede, og jeg tror, at vi kunde have sluttet os dertil med samme Sympati som den, hvormed jo Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse og Kjøbenhavn i det hele taget har sluttet sig til Skattekommissionens ligeartede Forslag. Men desværre, det har den Landstingsflertallet iboende Ærgerrighed ikke tilladt det at lade sig nøjes med, det har villet være Reformator med Hensyn til Skatterne paa faste Ejendomme ogsaa for Kjøbenhavns Vedkommende, det har afskaffet Bygningsafgiften, det har foreslaaet indført en ny moderne Skat paa faste Ejendomme efter Ejendomsværdien. Nu maa jeg først sige dertil, at jeg ved slet ikke, hvem der egentlig har bedt Landstingets Flertal om at gøre dette. Det er mig ganske ubekendt, at der har været nogen stærk Opinion mod den kjøbenhavnske Statsbygningsskat i dens nuværende Skikkelse under de nuværende Forhold. Det er maaske Ukyndighed fra min Side, men jeg bilder mig dog ind, at jeg har fulgt nogenlunde godt med de Skattediskussioner, som have fundet Sted her i Kjøbenhavn i den sidste Menneskealder. Det er mig derfor saare velbekendt, at der lige over for de kommunale Skatter paa fast Ejendom i Kjøbenhavn har været en ret stærk Opinion for noget over en Menneskealder siden hos de udenbys Grundejere, som vare misfornøjede med den Grundskat, der blev dem paalignet, at der ogsaa, efter at der blev foretaget Ændringer i saa Henseende, fremdeles har været Misfornøjelse hos de udenbys Grundejere over den kommunale Arealskat. Men hvad særlig Bygningsafgiften til Staten angaar, saa er det mig ikke bekendt, at der nogen Sinde har været nogen stærk Opinion i Kjøbenhavn rettet paa at faa den forandret. En helt anden Ting er det, at ved de Reformkrav, der fra Tid til anden ere komne frem, og som sidste Gang fik Udtryk i et fortræffeligt Forslag af 1873, som var udarbejdet af de daværende Borgmestre L. C. Larsen og Gammeltoft og gik ud paa en almindelig Reform af de kommunale Ejendomsskatter i Kjøbenhavn, havde man en Følelse af, at Bygningsafgiften i dens hidtilværende Skikkelse kunde være en Klods om Benene paa en kommunal Skatte-reform. Og hvorfor ikke sige det? Da jeg i 1895 som den første af Mænd i en offentlig Stilling i Danmark tog Ordet i Kjøbenhavns Borgerrepræsentation for at gøre den preussiske Skattereforms Grundsætninger